

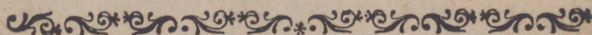
En Sang,

hvori fremstilles

Drukkenstabs sorgelige
Følger,

af

Ole Hoel.

Trondhjem. Trykt af E. A. Høeg.

u. a.

V box 8:237

67/5378 g

Mel. Skaberen skued den nyssabte Klode.

Ganste uhindret paa Vasternes Veie
Sees jo daglig saa Mange fremgaae, —
Præle af Dyder, de aldrigen eie,
Mene at Straffen dem aldrig kan naae,
Bespotter den Arme, som bleven er Priis
For Skjæbnens og Lovenes tugtende Riis.

2.

Smiler end Lykken En venlig imøde,
Synes du Nedgang har rækket dig Haand,
Har du end Venner, som Livet forsedde:
Nedgang kan hastig opløse de Baand, —
Og snart lig formindstes da Vennernes Tal;
Min ublide Skjæbne dig lære det skal.

3.

I Aar sytten hundred og nitti man skriver,
Anden Augusti, jeg Lyset fik see;
Moder, dit Minde mig dyrebart bliver,
Du, som mig fødte med Kummer og Bæ!
Og meifomt opdrog mig i spædste Aar,
Som Tvilling tillige i fattige Aar.

4.

Som jeg nu fremad til Karene træder,
 Borte jeg op til Dyd og Forstand, —
 Skjænkte Forældre de sødeste Glæder,
 Dyd og Oplysning jeg elste forsand;
 Da fjortende Aar jeg tilbage har lagt,
 Gjentog jeg min Daabes den hellige Pagt.

5.

Skjæbnen var gunstig og Lykken mig foied,
 Skrive og regne jeg lærte med Flid;
 Selv var jeg fro, og Forældre fornøied, —
 Blid og uskyldig hensvandt da min Tid.
 Ved Oplandske Regiment jeg mig indstrev,
 Dg Corporal strax udi Tjenesten blev.

6.

Ung, uerfaren jeg endda mon være,
 Neppe jeg fyldt havde femtende Aar;
 Men naar Hjertet opflammes af Vre,
 Unglingen lettelig Maalet opnaar.
 Med Hurtighed lærte jeg røgte mit Kald
 Dg ned Officerernes Roes og Bifald.

7.

Fædrelandet blev Krig deklareret:
 Krigsmanden lyde maa Ordre og Bud;
 Jeg med de Flere blev udcommanderet,
 Dg fra Forældre og Sødsfænde ud,
 Fra Barndommens Venner og elskede Ven
 Mod Landets Fiender vi rykkede frem.

8.

Tapperhed det er jo Krigsmandens Hæder,
 Trofasthed throner i Normandens Barm,
 Modig og kjæk han i Kampen fremtræder,
 Stolt er hans Hjerte og stærk er hans Arm;
 Mod Landets Fiender at vove en Dyst
 Det stedse er Normandens Hæder og Lyst.

9.

Dette mig Nordens Historie viste,
 Dette jeg lærte af Sange og Qvad;
 Skjaldens som Heltens Bedrifter lovpriste
 Fædrenes Fodspor at følge mig bad;
 Jeg søgte i Kampen at vinde den Glands,
 Som fletter Soldatens den skønneste Krands.

10.

Mange der bleve i Kampen blessered,
 Døden og mangel en Broder henrev.
 Snart fra Corporal jeg frem avancered,
 Commandeer-Sergeant i Tjenesten blev;
 Ved hædrende Daad, ved Talenter og Flid
 Jeg stedse erhverved mig Tro og Tillid.

11.

Jeg og i Træfninger fire mon være,
 Mange nedsegnet og opgav sin Aand;
 Skaber! dit Navn stee evindeligt Vre,
 Du, som mig førte ved Almagts Haand!
 Skjendt Rugler som Hagel mig svævede om,
 Ustad dog paa Helbred og Liv jeg undkom.

12.

Men af! desværre, jeg glemte de Goder,
Glemte, at Lykken mig leded som Ven:
Trukkenskab, den som er Lasterens Moder,
Forte mig snart til Udsvævelser hen;
I stoiende Glæder, i Stjænkerens Huus,
Bortsværmed jeg Tiden i Drik og i Suus.

13.

Saaledes selv jeg forspildte min Lykke
Just da ved Maalet jeg nærmeste stod;
Just da den vilde med Hæder mig smykke,
Selv jeg med Fødderne stampede imod.
Letsindigt og daarligt jeg ødslede hen
De Dage, som svandt og kom aldrig igjen.

14.

Aar atten hundred og tolv man skriver
Afsked fra militair Tjenest jeg fik,
Dg fra Armeen mig strax jeg begiver,
Sværmed vidtløstigt ihvor jeg fremgik;
Paa Banen jeg spillede, men Kuglen slog bom,
Dg Lykken mig drillede ihvor jeg fremkom.

15.

Hellige Kjærlighed! Jordens Gudinde!
Selv ifra Almagten spirer du ud!
Hvor er det Hjerter hos Mand eller Kvinde,
Som ei maa følge dit vældige Bud?
Du throner hos Slavens og Betlerens Barn
Saa velsom i Herrer's og Tyrster's Barm!

16.

Jeg steg nu frem til den mandige Alder,
Elstovens Fakkell antændte min Barm:
Hjerter og Sind til en Pige hensalder,
Hende jeg elskte med Kjærlighed varm;
Jeg beilede, og snart hendes Hjerter jeg vandt,
I Elstoven Timerne blide henspandt.

17.

Trofasthed, Erbarhed, Kvinden bepryder,
Stjennere er end Juveler og Guld!
Disse elstverdige, glimrende Dyder,
Disse besad min Veninde saa huld:
Et selende Hjerter, oprigtigt og emt, -
Hengivent hun elskte foruden al Skremt.

18.

Hun var i Ungdommens Dage de Stjerne,
Venlig, oprigtig, uskyldig og blid,
For mig som Lillien i Dalene grønne,
Yndig som Rosen ved Midtsommers Tid;
For Alteret gav vi hinanden vor Haand
Dg knyttede Egtteskabs hellige Baand.

19.

Kjærlig hun blev mig som Hustru og Moder,
Born tilsammen vi avlede fem,
Som blev i Christo ved Daaben indpodet, -
Tvende kun nu er i Live af dem;
De andre henstumred i spædeste Aar
Dg hidsat nu grønnes til Evigheds Aar.

20.

Den, som retslaffen sin Bane betræder,
Den, som er Dyden hengiven og troe,
Egteskabs Sedhed og huuslige Glæder
Kroner hans Sjel med den blideste Røe;
Lyksaligheds Kilde da boer i hans Barm,
Hans Hjerte ei nages af Kummer og Harm.

21.

Elskede Kone, min elskede Mage!
Drofaste Hustrue, oprigtige Viv!
I dine Arme jeg lærte at smage
Egteskabs søde, lyksalige Liv.
Ved qvindelig Omhed, ved Huuslid og Dyd
Du stjenkte mit Hjerte den ædleste Fryd.

22.

Men af! desværre, de lyk'lige Dage
Selv jeg forkasted og snarlig afbrød;
Selver jeg gjorde mit Liv til en Plage,
Glemte hvad Pligternes Stemme mig bød,
Min Kones Advarsler jeg agtede ei,
Men fremgik paa Daarskabs letsindige Bei.

23.

Selsaber flette jeg ofte besøgte,
Lidt iblandt svirende Brødre jeg kom;
Mangelen derfor sig daglig foregte,
Flux jeg spenderte og Lommen blev tom.
For derpaa at bøde, jeg Lovene brød,
Dg derved mig bragte i Trængsel og Nød.

24.

Drukkenstab, Rod til alt Ondt du maa hede!
Fra dig udspringer hver syndige Daad:
Menneskets Hjerte til Daarskab du leder,
Angres omsider med Taarer og Graad, -
Det maa jeg beklage, med mig gik det saa,
Dg tusinde Flere vist sande det maae.

25.

Det, som i Verden engang var min Lykke
Dg som mig Vre og Agtelse gav, -
Det, som er Menneskets skønneste Smykke,
Bragte mig dybt i Glendigheds Hav:
I Drukkenstabs Lummel Forbryder jeg blev;
Ehi falske Attester for Penge jeg skrev.

26.

Denne min Brøde blev snarlig opdaget,
Længe ei heller jeg negtede den.
Strax ifra Hjemsted jeg bliver borttaget
Dg maatte vandre til Fængselet hen,
Fra elskede Hustrue og Bornene smaae,
Min grusomme Skjæbne imøde at gaae.

27.

Naar man har Penge og hoit kan brave,
Da har man Venner i tusinde Tal;
Saa gik det mig, og saa gaaer det med Flere,
Daglig Erfaring nok lære det skal:
De Alle dig smigre, naar Skjebnen er blid,
Men vise sig neppe i Trængsels Tid.